

Jelling Seminarium og Forskoleseminariet i Vejle. Her oplyser Finansministeriet, at man ikke faar noget Rentebeløb af de Midler, der overlades til dem, og hvor Renterne gaa hen, ved man altsaa ikke.

Der er endvidere nogle Institutioner, der indsætte Midlerne paa Folio i Banker uden at faa nogen Rente. Det gælder dog egentlig kun i Vestindien, hvor efter Sigende Forholdene ere af en saadan Beskaffenhed, at de ere nødte til at indsætte Pengene paa en saadan Maade, at de ingen Rente kunne kræve af dem, for at de kunne have disse Midler disponible indenfor Øernes Omraade.

Fremdeles er der en hel Del Virksomheder, der have udtalt, at de ikke indsætte Pengene til Forrentning noget Steds. Det er Finansministeriets 1ste og 2det Statsaktivkontor, Konseilspræsidiets, Koloniernes Centralbestyrelse, Islands Ministeriums Kontor i København, den kongelige Mønt, Danmarks Tiendebank, 1ste Revisionsdepartement, Marineministeriets Tjenestemænd, Krigsministeriets Afdelinger og mange andre. Er det saaledes at forstaa, at vedkommende Embedsmænd gaa med Pengene i Lommen, have en Seddelbog, hvori de gemme dem, eller hvor gøre de af dem? Man kan da ikke godt tænke sig, at de personlig gaa omkring og bære paa disse smaa Statskasser. De maa dog anbringe Midlerne et eller andet Sted, og det naturlige vilde altsaa være, at de anbragtes i et Pengeinstitut, men man ved intet derom. Hvis de anbringes i et Pengeinstitut, antager jeg, at Renterne gaa i vedkommende Tjenestemandes egen Lomme.

Saa er der nogle, der meddele, at de ganske vist sætte Pengene paa Rente, men Renten kommer ikke Statskassen til gode. Der er saaledes Kontoret for Registrering af Varemærker og Mønstre, Mønstringskontoret, Byfogeden, Dansk Skolemuseum, Statens Bogsamlingskomité, danske Sløjdforeninger og mange flere. De sige ligefrem, at de nok indsætte Penge til Forrentning, men Renterne komme ikke Statskassen til gode. Det er Statskassens Penge, men den faar ikke de Renter, der tilkomme den. Der er atter nogle, som gaa frem paa den Maade, at de opsamle Pengene i en vis Tid. Saaledes gør f. Elks. Statstidende. Den samler Pengene sammen, til man har naaet at faa 1,000 Kr. ind for Annoncer, og saa sender man Pengene ind i Statskassen. Der vilde man ganske sikkert ogsaa kunne indvinde en Renteindtægt til Fordel for Statskassen.

Det samme gælder Sø- og Handelsretten, den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsret, Overinspektøren for Opdragelsesanstalterne og adskillige andre.

Man vil heraf se, at Regel eller Plan i det hele er der ikke, det er mere Tilfældigheder. Det synes, som om hver af disse specielle Kasser har sin Skik at administrere efter, men et Overtilsyn med det hele synes at savnes. Det var derfor saare naturligt, at Finanslovkommissionen maatte have sin Opmærksomhed henvendt paa denne Sag. Det var ikke muligt for os i Kommissionen at bedømme, hvilket Rentetab der paa den Maade er paaført Statskassen, men jeg vil antage, det er meget betydeligt. Maaske den højtærede Finansminister i Dag kan oplyse os lidt om, hvilke Tab Statskassen lider ved, at man er kommen ind paa denne uheldige Administrationsmaade. Man faar ved enkelte Lejligheder Indblik bag Kulisserne, om end det ganske vist sker ufrivilligt, det er ikke Meningen, at man skulde have det, men man kommer, som sagt, undertiden til at se, hvorledes det gaar til. Jeg skal bl. a. henvise til en Sag, der har været fremme tidligere under denne Finanslovens anden Behandling, nemlig at en Retsbetjent ude paa Frederiksberg, Hr. Hugo Carstensen, fik indbetalt 765 Kr. i Statsgebyr, puttede dem i en Konvolut og lod dem ligge 3 Aar i sit Pengeskab. Det var en dyr Konvolut! Det betyder et Rentetab for Statskassen i dette ene Tilfælde af 90 Kr. Jeg synes, at sligt bør ikke tillades og ikke taales. Jeg kan ikke forstaa, at den højtærede Finansminister ikke passer bedre paa. Den højtærede Finansminister er ellers altid paa Jagt efter nye Indtægter og efter at faa flere Penge ind i Statskassen. Jeg synes, at her er et Omraade, hvor Staten med Rette kunde kræve, hvad der tilkommer den. Jeg vil derfor tillade mig at henlede Opmærksomheden paa denne Sag og vilde ønske, at der kunde ske en Forandring i disse Forhold, det vil sikkert blive til ret betydelig Fordel for Statskassen.

Denne Sag har ogsaa en anden Side, nemlig den Maade, paa hvilken offentlige Midler udlaanes. Jeg tænker navnlig paa de store Midler, der ere henlagte under Universitetet og Kommunitetet. Dette Spørgsmaal har Finanslovkommissionen ogsaa beskæftiget sig med. Det forekommer mig, at disse Midler ofte udlaanes paa en underlig Maade. Man udlaaner dem undertiden til Privatfolk, der ikke staa i nogen som helst Forbindelse med Staten.